

Piz Roseg 3.920m

Název tohoto článku by také mohl být: „SVATEBNÍ CESTA“, jak jsme si tento výlet podle předešlých událostí pracovně pojmenovali. Počet účastníků souhlasil, ale jeho obsazení bylo poněkud nezvyklé... Petr a Michal:-)

V pátek, podle dobrého vývoje počasí, jsme se rozhodli, že vyrazíme na dlouho plánovaný výlet. V sobotu nás ale ještě čekaly dvě svatby, na kterých jsme oba fotili, a tak byl odjezd posunut až na neděli. Po bujaré noci nás tedy čekal několikahodinový přesun do Švýcar.

Na cestu jsme nafasovali svatební gulášek, který mně ale nějak nesedl, a tak první místo, které jsem po příjezdu do Pontresiny (výchozího místa do hor) klusem japonské Gejši navštívil, bylo nádražní WC... k mé velké úlevě otevřené. Zbylé porce guláše tedy byly na Michalovi.

Zaplátit parkovny, sbalit věci na čtyři dny a vyrazit. Tento den nás čekal přesun na horskou chatu Tschierva, v nadmořské výšce 2.573m, výchozí místo pro výstupy na čtyři okolní zaledněné vrcholy: Piz Morteratsch (3.751m), Piz Roseg (3.920m), Piz Scerscen (3.971m) a neznámější z nich Piz Berninu (4.049m).

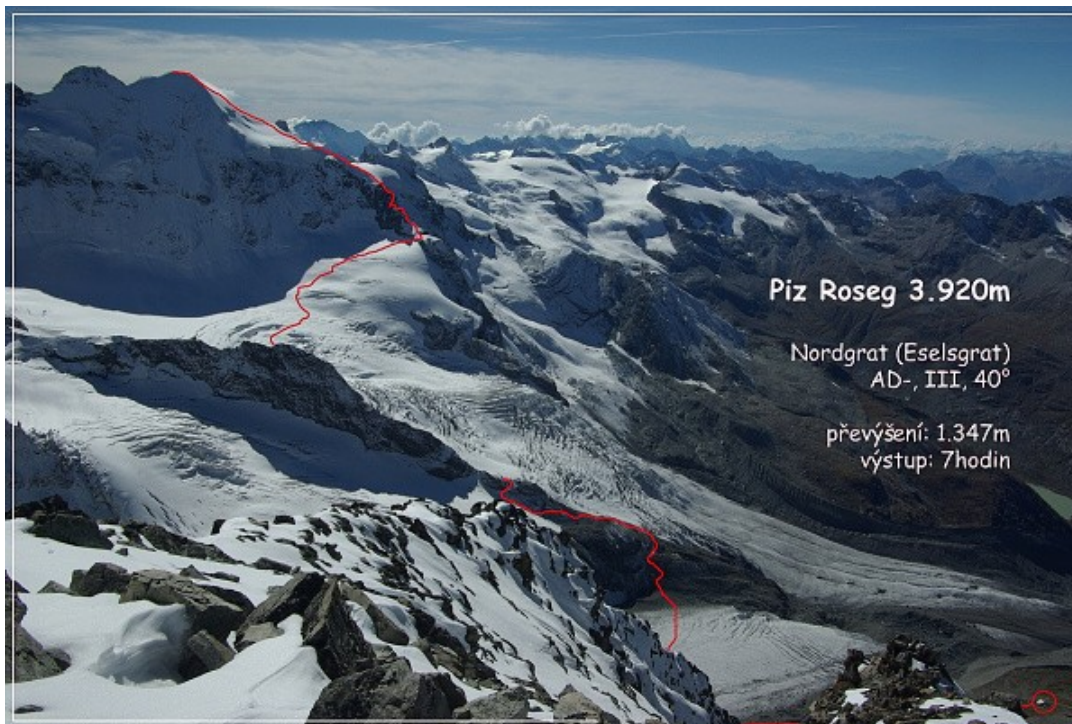

zleva Piz Bernina, Piz Scerscen a Piz Roseg; vpravo La Sella

Vysněný svět hor se nám otevřel a my si začali natěšeně užívat... klid, krásu okolních scenérií, horskou pohodu a vše zakončené podvečerními barevnými náladami hor při zapadajícím slunci. Už jen tohle stálo za to, i kdyby nás měl kopec odmítnout. To se však nestalo a dokonale vychytané počasí nás provázelo po celou dobu pobytu. Kromě počasí nás ještě mohly zastavit nepříznivé sněhové podmínky na kopci, kde v posledních dnech napadlo dost sněhu. Dvojice, která šla tři dny před námi se vrátila s nepořízenou, právě kvůli množství sněhu v klíčovém místě výstupu, na skalním hřebeni Eselsgrat v 3.400metrech.

My jsme si dali další den na rozhýbání nejnižší ze čtveřice kopců Piz Morteratsch, s lehčí výstupovou cestou po skalách a ledovci. Parádní vyhlídkový kopec na hlavní výstupové cesty okolních vrcholů a dobrá volba na pozvolnou aklimatizaci.

Vrcholový den začal budíčkem v půl čtvrté, vydatnou snídaní a před půl pátou jsme už za svitu měsíce šlapali vstříc vrcholu. K volbě dobrého termínu nám dopadl i velký bonus v podobě úplňku, který nám zpříjemnil překonání prvních dvou hodin do svítání, kdy jsme čelovky zapínali jen v nutných případech.

výstupová trasa

Přetraverzování pravého splazu ledovce Tschierva bylo otázkou několika minut. Orientačně horší to bylo na suťovo-skálním žeburu Piz Umuru, přes které se přecházelo na levý splaz ledovce. Sestup byl možný pouze na jednom místě, ale my se ocitli o něco výše a pod námi kolmá skalní stěna k ledovci. Znamenalo to krátký návrat do správných míst. To bylo také jediné zaváhání, které nás potkalo.

Příchodem na ledovec začalo svítat. Orientace a přehlednost se tím podstatně zlepšila a my jsme si to větším obloukem, kterým jsme se vyhnuli jeho „roztrhané“ části, šlapali blíže ke klíčovému místu výstupu. Před námi se otevřel pohled na skalní hřeben Eselsgrat v celé jeho délce, který z této východní strany vypadal celkem ležitelně.

Překonání hřebene však znamenalo přelézání z vytáté východní strany na zasněženou a zaledněnou západní stranu. To nás také nejvíc potrápilo a podstatným způsobem zvedlo obtížnost výstupu. Průběžným jištěním, občas střídaným dobíráním u štandů, jsme postupovali po této chuťovce. Užívali si východní plotny s krásným pevným lezením, s parádní expozicí nad ledovci a trápili se v ledových úsecích na západní straně, kde místa pro zajištění byla dobře schovaná pod sněhem.

Hřeben jsme však zdolali a vstříc k vrcholu nás už nemohlo nic zastavit. Před námi byl sněhový hřebínek a svahy s místy vyfoukaným čerstvým sněhem až na ledové plotny. Zastávka v sedle pod závěrečným svahem na malé doplnění energie bonbóny Zozole, které jsem doma nabral od holčiček. Pak ještě kousek trápení a společnými kroky vstupujeme na ostrý sněhový vrcholek.

Radost, příjemný pocit, fantastické pohledy na okolní velikány s bílým pruhem Biancogratu v popředí, vzdálenější a divočejší Disgrazií, Savojskými Alpami s mohutným masivem MontBlanku na horizontu... a malá tečka naší chaty na moréně ledovce hluboko pod námi. I Michal se z toho úžasu zapomněl vyfotit s Norskou vlajkou.

Vrcholu jsme si užili dosytnosti... dosytnosti jsme se i najedli, a před námi byl trochu obávaný sestup. Po skalní hřeben to byla sbíhačka, zde však nastaly menší komplikace se slézáním a slaňováním v zaledněných částech. V konečném důsledku to znamenalo jednu zanechanou karabinu, slaňování ze skalního hrotu a přechod velké odtrhové trhliny, to když jsme z hřebene slanili druhou sestupovou cestou přímo nad ní.

Pak už „jen“ přechod dvou ledovců, skalního žebra a výstup po moréně k chatě. Pivko večer na chatě bylo opravdu zasloužené a vyjimečně neskončilo u jednoho.

Další den byl věnován pohodové túře k jezeru Roseg a užívání si tentokrát fotograficky.

Navečer sestup k autu a odjezd domů, kde jsme se po 9ti hodinách jízdy ocitli v obětí našich holčiček.

Slib, že si podobný výlet zopakujeme i příští rok snad nemusí nikoho překvapovat. Jenom v tomto koutu hor už máme vyhlédlé další dva parádní výstupy.

A poučení z výletu?

„Švýcar nesmí nic podcenit... a my hlavně nic přecenit!“

Výstupy:

Piz Morteratsch 3.754m, Nordgrat, PD

Piz Roseg 3.920m, Nordgrat (Eselsgrat), AD-, III, 40° (v našem případě se ze skalní trojky stal o něco těžší mix)

Petr